

Ne yapacağımı düşünerek hiçbir şey yapmamayı becerebiliyorum. Düşünmek yapmaya bir *bağışıklık* sağlıyor.

Herhangi bir şeyden uzak kalmak birkaç hafta kadar iyi geliyor ama sonra onun yerine *beni darlayan* başka şeyler buluyorum. Temel *itki* aynı olmalı, buradaki *sorunu* bulmam lazım.

Belki de sorun yoktur gerçi, bu hayatın bir parçasıdır. Twitter iptilasını bittiğinde, Instagram başlıyordur, o bittiğinde başka bir şey. Ne yapmayacağım ile uğraşmak yerine, ne yapacağım ile uğraşmak daha iyi olabilir. *Yapmam gerekeni neden yapmıyorum?* diye düşünmek.

Tembelliğin bir suç olduğu fikrini bırakalı daha çok çalıştığımı farkettim. Tembellikten suçluluk duymadığımda daha çok çalışıyorum veyahut. Kaçmak istediğimde kucağını açmış sayısız *boş iş* beni bekliyor, yazı da bunlardan biri belki, belki de yaptığım *en anlamlı iş* ama kaçmak ihtiyacı oluştuğunda, kaçmamak çok zor.

İmkanları yok edebilirsiniz, Twitter'ı kapatmak mümkün, Instagram'ı hiç açmamak falan. Ama o zaman da bunların yerine başka faaliyetler bulmak zorunda kalıyorum. Yine çalışmıyorum, sonunda sıkıldığımla kalıyorum.

Bir ağacı kurutmak isteyen yerine başka bir ağaç diksin demiş. Bunu sevgilisinden ayrılanlara çok söyledim ama o iş öyle kolay olmuyor. Her ağaç her toprakta tutmuyor, her tohum her gönülde yeşermiyor, bazı zamanlar oturup, bırakmadığını kabul edip, her neyse bedelini ödemek gerekiyor.